

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/119/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200311
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012200311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: EURO-BUILDING, a.s., Podunajská 23, Bratislava, IČO: 35 683 066, zastúpený: MST PARTNERS, s.r.o., Zámocké schody 2/A, Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská 68, Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: Mesto Košice, Trieda SNP 48/A, 040 11 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1319-6000/2011-ON/431 zo dňa 3. februára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/69/2012-293 zo dňa 8. júla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/69/2012-293 zo dňa 8. júla 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 5S/69/2012-293 zo dňa 8. júla 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1319-6000/2011-ON/431 zo dňa 3. februára 2012, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného a postup mu predchádzajúci bol v súlade so zákonom, a preto žalobné dôvody žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného posudzoval v intenciách ustanovení § 9 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 25/2006 Z.z. alebo ZVO, zákon o verejnom obstarávaní) v spojení s § 24 ods. 3, s § 32 ods. 6 a s § 52 ods. 1, 2 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval postupom v zmysle ustanovení piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo.

Z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal krajský súd preukázané, že Mesto Košice ako verejný obstarávateľ vyhlásilo užšiu súťaž podľa § 50 ods. 4 písm. a/ v spojení s § 91 ZVO na predmet zákazky „Rekonštrukcia a zmena využitia výmenníkových staníc na Kultúrno - spoločenské centrá, Ľudová ul., Štítová ul., Vážecká ul., Wupertálska ul.“ vo Vestníku verejného obstarávania č. 232/2011 dňa 30.11.2011 pod značkou 10257-MUP. V závislosti od typu zadávateľa zákazky a predpokladanej hodnoty zákazky ide o podlimitnú zákazku. Žalobca ako záujemca podal žiadosť o nápravu proti podmienkam uvedeným v oznámení v užšej súťaži podľa § 136 ods. 2 písm. a/ ZVO, ktorú verejný obstarávateľ zamietol, a preto žalobca následne podal žalovanému námietky, o ktorých rozhodol napadnutým rozhodnutím 1319-6000/2011-ON/431 zo dňa 03.02.2012 tak, že námietky zamietol. Žalobca v súvislosti s kritériami na výber obmedzeného počtu záujemcov, ktorí budú vyzvaní na predloženie ponuky uvedenými v bode IV. 1.2. oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania uviedol, že obstarávateľ kladie vyšší dôraz finančnému objemu zrealizovaných stavebných prác na úkor počtu týchto prác. Uviedol, že nadradenie finančného objemu (s bodovým hodnotením 70) nad počet zrealizovaných prác - kvalifikovaných referencií (s bodovým hodnotením 30) je podľa jeho názoru diskriminačné, škodiace transparentnému výberu vhodného záujemcu a v rozpore s princípom rovnakého zaobchádzania. Žalobca zároveň uviedol, že jasnosť a zrozumiteľnosť stanovených kritérií a pravidiel ich vyhodnotenia nerozporuje. Žiadal, aby žalovaný nariadil obstarávateľovi zrušiť diskriminačné podmienky účasti nastavením bodového hodnotenia v súlade s princípom nediskriminácie a rovnakého zaobchádzania (50/50).

V danom prípade krajský súd sa predovšetkým sa nestotožnil s názorom žalovaného o potrebe zastavenia konania z dôvodu absencie aktívnej legítimácie žalobcu na podanie predmetnej správnej žaloby. Krajský súd mal za to, že keďže ZVO stanovuje osobitné konanie vzťahujúce sa k podmienkam obstarávania (žalobca podal námietky podľa § 138 ods. 2 písm. a/ ZVO proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania, keď namietal kritéria užšieho výberu stanovené obstarávateľom v bode IV. 1.2. oznámenia), že rozhodnutia vydané v takomto konaní sú spôsobilým a samostatným predmetom posúdenia zákonnosti rozhodnutia v správnom súdnictve, pretože je zrejmé, že konaniu o námietkach predchádzalo doručenie žiadosti o nápravu verejnemu obstarávateľovi a teda námietky boli podané legítimne, poukazom na to, že z ustanovenia § 140 ods. 4 ZVO vyplýva, že rozhodnutie úradu o námietkach je preskúmateľné súdom, ako aj na to, že súdnemu prieskumu podliehajú rozhodnutia žalovaného vo všetkých typoch konania o námietkach a teda aj rozhodnutia o námietkach proti podmienkam uvedeným v oznámení podľa § 50 ods. 4, § 67 ods. 2, § 77 alebo § 105 ods. 5 (§ 138 ods. 2 písm. a/ ZVO) s tým, že tento záver potvrdzuje aj článok 2 bod 8 Smernice Rady z 20.12.1989 o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa uplatňovania postupov preskúmavania v rámci verejného obstarávania tovarov a prác. Krajský súd skúmajúc aktívnu legítimáciu žalobcu záverom uzavrel, že žalobca bol oprávneným subjektom na podanie správnej žaloby.

Krajský súd poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z bodu II.2.1. „Celkové množstvo alebo rozsah“, z bodu III.2.3. „Technická alebo odborná spôsobilosť“ a z bodu IV. 1.2. „Obmedzenie počtu záujemcov, ktorí budú vyzvaní na predloženie ponuky alebo na účasť na dialógu“ oznámenia o verejnom obstarávaní uviedol, že verejný obstarávateľ tu využil zákonnú možnosť obmedzenia počtu záujemcov (na 10), ktorých následne vyzve na predloženie ponuky. Účel hodnotenia podmienok účasti, kritérií pre užší výber a kritérií samotného hodnotenia ponúk je pritom rozdielny. V prípade hodnotenia splnenia podmienok účasti sa hodnotí status uchádzača, resp. záujemcu, t.j. skutočnosť, či je záujemca alebo uchádzač z pohľadu osobného postavenia (§ 26 ZVO) ekonomického a finančného postavenia (§ 27 ZVO) a technickej alebo odbornej spôsobilosti (§ 28 až 30 ZVO) spôsobilý realizovať obstarávanú zákazku. V prípade stanovovania podmienok účasti verejný obstarávateľ, resp. obstarávateľ v zásade stanovuje podľa § 32 ods. 6 ZVO minimálnu úroveň finančného a ekonomického postavenia alebo technickej spôsobilosti. Účelom stanovenia a hodnotenia kritérií pre výber obmedzeného počtu záujemcov v užšej súťaži je z okruhu záujemcov, ktorí preukázali splnenie podmienok účasti, hodnotením kritérií, ktoré sa viažu, napr. na status a spôsobilosť záujemcov, vyselektovať záujemcov, ktorí dosahujú najvyššie bodové ohodnotenie, a ktorí budú následne vyzvaní na predloženie ponuky.

Krajský súd konštatoval, že verejný obstarávateľ v danom prípade v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania legitímnym spôsobom určil, že uplatňuje obmedzenie počtu záujemcov, keď v bode IV.1.2. určil ich počet na 10 a zároveň určil objektívne kritériá na výber obmedzeného počtu záujemcov. Poukázal na to, že ZVO v súvislosti s užšou súťažou, ktorá sa vyhlasuje pre neobmedzený počet záujemcov, stanovuje oprávnenie verejného obstarávateľa alebo obstarávateľa obmedziť počet záujemcov, ktorí budú po uskutočnenom výbere na základe objektívne stanovených kritérií vyzvaní na predloženie ponúk. Uviedol, že obmedzovanie počtu záujemcov podľa ZVO nemôže byť svojvoľnou činnosťou obstarávateľa, ale tento je naopak povinný postupovať i pri tomto obmedzovaní počtu záujemcov v súlade so základnými zásadami (princípami) stanovenými podľa § 9 ods. 4 ZVO. Preto je obstarávateľ povinný stanoviť objektívne kritériá, na základe ktorých bude pri obmedzovaní počtu záujemcov postupovať. Mal za to, že ak verejný obstarávateľ pri preukázaní technickej alebo odbornej spôsobilosti požadoval predložiť zoznam stavebných prác týkajúcich sa rovnakého alebo podobného charakteru ako predmet zákazky, realizovaných za predchádzajúcich 5 rokov, doplnený potvrdeniami o uspokojivom vykonaní stavebných prác s minimálnou celkovou zmluvnou cenou 350.000,- eur bez DPH za každú stavbu a v bode IV.1.2. pri obmedzení počtu záujemcov stanovil kritériá jednak finančného objemu vyjadreného súčtom celkových zmluvných cien (kritérium č. 1 s maximálnym počtom bodov 70) a počtu potvrdení o vykonaní stavebných prác s minimálnou celkovou zmluvnou cenou 350.000,- eur bez DPH za každú referenciu (kritérium č. 2 s maximálnym počtom bodov 30), i podľa názoru súdu postupoval v súlade so zákonom.

Podľa názoru krajského súdu pokiaľ išlo o súlad kritérií použitých obstarávateľom pre obmedzenie počtu záujemcov, je treba vyzdvihnúť najmä požiadavku na ich nediskriminačný charakter, upriamiac pozornosť na skutočnosť, že do ZVO boli prebraté viaceré právne záväzné akty Európskej únie (zoznam týchto aktov je v prílohe č. 7 k zákonu), pričom ide o smernice, ktoré síce nemajú na vnútroštátnej úrovni priamy účinok, ale členské štáty EU majú povinnosť zásadám a princípom, ktoré sú v smerniciach obsiahnuté, prispôbiť svoju vnútroštátnu legislatívu a prostredníctvom nej a jej aplikácie dosiahnuť cieľov vyjadrených v smerniciach a ustanovenia ZVO je potrebné v sporných situáciách vykladať vždy tak, aby boli rešpektované základné princípy a zásady, ktoré vyplývajú práve z jednotlivých smerníc EÚ, pričom v praxi je potrebné vždy vychádzať z normatívneho textu zákona, avšak pri jeho interpretácii nemožno odhliadnuť od pravidiel, ktoré vyplývajú zo smerníc, čím dochádza k tzv. euro konformnému výkladu. Poukázal na to, že ťažiskom samotného ZVO je presná procedúra zadávania verejných zákaziek, t.j. súhrn povinných krokov tvoriacich zákonný postup pri zadávaní verejných zákaziek. Uviedol, že hlavným účelom takejto významne formalizovanej, avšak stále súkromnoprávnej kontraktácie, nad ktorou je úradom uskutočňovaný dohľad v režime verejného práva je efektívnosť vynakladania verejných prostriedkov a ich priama či nepriama úspora a zabezpečenie účinnej konkurencie, tiež dajúc do pozornosti, že Súdny dvor Európskej únie vyvinul súbor základných zásad pre pridelenie verejných zákaziek, ktoré sú odvodené z pravidiel a základných zásad Zmluvy ES ako napr. zásada rovnakého zaobchádzania a nediskriminácie (rozsudok NSS ČR č.j. 5 Afs 131/2007-131 zo dňa 12.05.2008).

Krajský súd ďalej konštatoval, že aj keď kritériá obmedzenia počtu záujemcov teda nemôžu byť apriori diskriminačné, samotná konštrukcia užšej súťaže totiž určitú diskrimináciu predpokladá, nakoľko tu dochádza k vylúčeniu záujemcov, ktorí rovnako ako vybraní záujemcovia, samotnú kvalifikáciu (podmienky účasti) spĺňajú, avšak nemožno pripustiť stanovenie takých kritérií, ktoré by viedli k tým najzávažnejším formám diskriminácie („hard core diskriminácia“). Podľa názoru krajského súdu v súvislosti s koncepciou podmienok účasti a teda v tomto prípade predovšetkým kritérií užšieho výberu, nemožno hodnotiť ich zákonnosť spôsobom, ako to uviedol žalobca. Mal za to, že žalovaný správne uviedol, že kritériá užšieho výberu v danom prípade nemožno hodnotiť v absolútnom ponímaní, nakoľko v podstate každá podmienka účasti diskriminuje určitý okruh záujemcov, t.j. konkrétne tých, ktorí obstarávateľom stanovenú minimálnu úroveň finančného a ekonomického postavenia alebo technickej spôsobilosti nedosahujú (napr. výšku obratu, minimálny finančný objem stavebných prác...), a preto je logické, že každé kritérium užšieho výberu zvýhodňuje tých záujemcov, ktorí dosahujú v konkrétnom kritériu (napr. finančný objem zrealizovaných zákaziek) vyššie hodnoty v porovnaní s ostatnými záujemcami, ktorých zároveň konkrétne kritérium užšieho výberu z uvedeného dôvodu znevýhodňuje, s

poukazom na to, že vyselektovanie užšieho okruhu záujemcov z tých, ktorí preukázali splnenie podmienok účasti, je však základným účelom inštitútu kritéria užšieho výberu v užšej súťaži.

Krajský súd konštatoval, že obstarávateľ tým, že stanovil popri kritériu užšieho výberu „finančný objem“ vyjadrený súčtom celkových zmluvných cien aj kritérium užšieho výberu „počet potvrdení o uskutočnení stavebných prác“, ktorému v porovnaní s kritériom č. 1 stanovil nižší počet bodov, nemohol porušiť princíp nediskriminácie v zmysle § 9 ods. 4 ZVO., keď práve stanovením dvoch kritérií bolo zabezpečené, aby nedochádzalo k zvýhodňovaniu alebo diskriminácii niektorých záujemcov, a to tých, ktorí realizovali stavebné práce s dôrazom na počet zmlúv, ale zároveň aj tých, ktorí realizovali stavebné práce s dôrazom na objem stavebných prác, pričom samotné odlišné bodové ohodnotenie týchto dvoch kritérií vzhľadom na vyššie uvedené nemohlo znamenať porušenie princípov stanovených v § 9 ods. 4 ZVO.

Záverom krajský súd uviedol, že stanovením predmetných kritérií užšieho výberu nebolo obmedzené právo žalobcu na účasť v užšej súťaži, t.j. žalobcovi nič nebránilo do predmetného postupu zadávania zákazky predložiť žiadosť o účasť spolu so zoznamom stavebných prác a údajmi spĺňajúcimi kritéria užšieho výberu.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný vec po právnej stránke posúdil správne a keďže napadnuté rozhodnutie, ako aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a v konaní žalobcovi vzhľadom na jeho vecný neúspech náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobe vyhovie a preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca v dôvodoch odvolania poukazom na skutkové zistenia a právne závery súdu prvého stupňa namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa je nesprávny, nezákonný a nepreskúmateľný. Výtýkal krajskému súdu, že jeho závery, na základe ktorých zamietol žalobu nie sú správne, preskúmateľné a ani jeho vlastné, keď dôvody, pre ktoré rozsudkom zamietol žalobu sú úplne totožné s dôvodmi, na základe ktorých zamietol obdobnú žalobu žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2S 70/2012 zo dňa 12.06.2013 a rovnako aj rozsudkom 1S 50/2012 zo dňa 05.09.2013, ktoré priložil v prílohe odvolania.

Žalobca tvrdil, že z ustanovenia § 9 ods. 4 ZVO, ako aj čl. 2 Smernice 18/2004/ES, ktoré citoval vyplýva, že zásady verejného obstarávania /vrátane princípu rovnakého zaobchádzania, princípu nediskriminácie/ sa uplatňujú počas celého procesu verejného obstarávania. Uvedený záver potvrdzuje aj Súdny dvor Európskych spoločenstiev, ktorý ohľadne princípov verejného obstarávania uviedol, že uchádzači musia byť v rovnom postavení ako vo fáze prípravy ponúk, tak aj v priebehu ich hodnotenia. Zásada rovného zaobchádzania so sebou v tomto smere nesie požiadavku na transparentnosť verejného obstarávania (SIAC Construction Ltd proti County Council of the County of Mayo 18.10.2001, C-19/00). Súdny dvor Európskych spoločenstiev pritom tiež konštatoval, že zadávacie konanie musí byť vo všetkých fázach a osobitne vo fáze obmedzovania počtu záujemcov v užšej súťaži v súlade so zásadou rovného zaobchádzania, ako aj zásadou transparentnosti (Universale-Bau AG, Bietergemeinschaft: 1) Hinteregger & Söhne Bauges.m.b.H. Salzburg, 2) ?STU-STETTIN Hoch- und Tiefbau GmbH proti Entsorgungsbetriebe Simmering GmbH /12.12.2002, C-470/99).

Žalobca ďalej tvrdil, že v čl. 44 ods. 3 Smernice č. 18/2004/ES je pritom osobitne zvýraznené, že pri užších súťažiach majú verejní obstarávatelia v oznámení o vyhlásení zadávacieho konania uviesť

objektívne a nediskriminačné kritériá alebo pravidlá, ktoré majú v úmysle uplatniť. Ustanovenia ZVO ako ani Smernice č. 18/2004/ES totiž nestanovujú, že by sa na kritéria výberu obmedzeného počtu záujemcov do užšej súťaže vzťahovala zásada nediskriminácie v inom ponímaní a rozsahu v porovnaní s inými fázami verejného obstarávania. Zároveň zo ZVO ako ani Smernice č. 18/2004/ES nevyplýva, že by kritéria výberu obmedzeného počtu záujemcov do užšej súťaže mohli byť v určitej /z pohľadu súdu prvého stupňa zrejme „soft“) miere diskriminačné. Naopak z vyššie citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci *Universale-Bau AG, Bietergemeinschaft: 1) Hinteregger & Söhne Bauges.m.b.H, Salzburg, 2) ?STÜ-STETTIN Hoch- und Tiefbau GmbH proti Entsorgungsbetriebe Simmering GmbH* /12.12.2002, C-470/99 dokonca vyplýva osobitná potreba dodržiavať princípy nediskriminácie práve vo fáze obmedzovania počtu záujemcov v užšej súťaži. Mal za to, že kritériá pre výber obmedzeného počtu záujemcov (a ani váhy pre ich uplatnenie) nesmú byť diskriminačné a to ani v inej ako „hard core“ podobe, považujúc opačný názor súdu za nezákonný a nesprávny.

Žalobca dôvodil, že podstatu ním namietanej diskriminácie tvorilo a tvorí stanovenie rozdielnej váhy uplatnených kritérií pre výber obmedzeného počtu záujemcov kontrolovaným, zastávajúc názor, že verejní obstarávatelia musia stanoviť kritériá na výber obmedzeného počtu záujemcov v užšej súťaži tak, aby boli spravodlivé pre všetkých záujemcov, teda aby nikoho nediskriminovali (§ 9 ods. 4 ZVO), čo sa dá zabezpečiť iba tak, že tieto kritériá výberu budú nastavené tak, že na predloženie ponuky budú vyzvaní skutočne iba tí záujemcovia, ktorí majú najväčšie potrebné predchádzajúce skúsenosti s realizáciou rovnakého alebo podobného predmetu zákazky. Žalobca trval na názore o diskriminačnom charaktere kritérií užšieho výberu stanovených kontrolovaným v bode IV.1.2 oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania, a to konkrétne čo sa týka spôsobu pridelovania bodov za tieto kritériá, resp. rozdielnosti bodového stropu v prípade kontrolovaným stanovených kritérií užšieho výberu, kde kontrolovaný v rámci kritéria č. 1 „finančný objem vyjadrený súčtom celkových zmluvných cien za realizáciu zmluvne dohodnutých stavebných prác, uvedených v zozname stavebných prác, uskutočnených za predchádzajúcich päť rokov“, stanovil maximálny počet bodov 70, pričom v rámci druhého kritéria užšieho výberu, „počet potvrdení o vykonaní stavebných prác“, stanovil maximálny počet bodov 30. Mal za to „že takto nastavené kritériá výberu obmedzeného počtu záujemcov vedú k tomu, že výrazne väčšiu šancu na doručenie výzvy na predloženie ponuky majú po vyhodnotení kritérií záujemcovia, pre ktorých je výhodnejšie kritérium so silnejšou váhou (v danom prípade kritérium finančného objemu zákaziek) v porovnaní so záujemcami, pre ktorých je výhodnejšie kritérium obmedzenia počtu záujemcov s nižšou váhou (v danom prípade počet referencií).

Žalobca ďalej namietal porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Poukázom na to, že napadnutý rozsudok kompletne otrocky skopíroval odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 70/2012 zo dňa 12.06.2013 a odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 50/2012 zo dňa 05.09.2013 uviedol, že senát 5S nedospel k rozsudku na základe vlastného myšlienkového postupu, čím došlo k neoprávnenému zásahu do jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Súčasne uviedol, že rozsudkom bolo zároveň porušené jeho základné právo na rozhodnutie zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR), nakoľko z uvedeného je zrejmé, že o jeho veci nerozhodol senát 5S, ktorý o nej mal v súlade s rozvrhom práce rozhodnúť, ale rozhodol o nej de facto senát 2S, resp. 1S.

Žalobca tiež namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa majúci za to, že rozsudok nebol riadne odôvodnený, a preto odporuje ust. § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý nedostatok zakladá z hľadiska judikatúry súdov odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. za použitia § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 170/2005, sp. zn. 4 Cdo 171/2005 resp. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 342/2010), ako aj porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku žalobca videl v tom, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal so zásadnou právnou otázkou v predmetnom súdnom konaní nastolenou v žalobe a to, či kontrolovaným stanovené odlišné bodové ohodnotenie kritérií výberu obmedzeného počtu záujemcov malo v danom prípade diskriminačný charakter. Súd pri riešení tejto otázky dospel k záveru, že „odlišné bodové hodnotenie týchto dvoch kritérií vzhľadom na vyššie uvedené nemohlo znamenať porušenie princípov stanovených v § 9 ods. 4 ZVO“ (teda ani princípov nediskriminácie a rovnakého

zaobchádzania. Namietal, že z rozsudku prítom nevyplýva že by požiadavka na objektivitu kritérií výberu obmedzeného počtu záujemcov do užšej súťaže mala znamenať, že v danom prípade uplatnený systém bodovania jednotlivých kritérií bol v súlade s § 9 ods. 4 ZVO, pričom súd prvého stupňa v rozsudku netvrdí a ani neodôvodňuje, že by uplatnený systém bodovania jednotlivých kritérií bol v súlade s princípom objektivity. Podľa názoru žalobcu mal súd z hľadiska posudzovania dodržania princípu nediskriminácie a rovnakého zaobchádzania v danom prípade hodnotiť, či kontrolovaným stanovené bodové hodnotenie uplatnených kritérií výberu obmedzeného počtu záujemcov (pomer 70:30) zabezpečovalo výber skutočne iba tých záujemcov, ktorí majú najväčšie potrebné predchádzajúce skúsenosti s realizáciou rovnakého alebo podobného predmetu zákazky, a až na základe toho mohol súd dospieť k relevantnému záveru o tom, či dané bodové hodnotenie uvedených kritérií výberu obmedzeného počtu záujemcov bolo alebo nebolo v súlade s § 9 ods. 4 ZVO a teda tým vyhodnotiť dôvodnosť, alebo nedôvodnosť podanej žaloby žalobcu. Žalobca mal za to, že keďže sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku touto okolnosťou nijako nezaoberal je zrejmé, že rozsudok je nepreskúmateľný. Ďalej žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nijak nevyporiadal s jeho námietkou o arbitrárnosti záveru žalovaného, a keďže sa táto námietka týkala posúdenia rozhodujúcej právnej otázky pre vyhovieť či nevyhovieť žalobe, považoval rozsudok za nepreskúmateľný aj z tohto aspektu. Žalobca považoval rozsudok súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov aj preto, že v rozsudku nie je konštatované a ani odôvodnené, či kritéria výberu (ako aj váhy ich uplatnenia) určené kontrolovaným týmto princípom zodpovedali, poukazom na to, že z rozsudku nie je zrejmé ani to, z akého ustanovenia právneho predpisu vyplýva, že pri kritériách výberu obmedzeného počtu záujemcov do užšej súťaže je neprípustná iba „hard core diskriminácia“ a teda, že je prípustná „soft diskriminácia“. Žalobca ďalej tvrdil, že súd prvého stupňa zároveň ani neuvádza žiadne kritéria na rozdelenie „soft“ a „hard core“ diskriminácie a ani neuvádza žiadne dôvody, pre ktoré nemožno kontrolovaným stanovené kritériá výberu obmedzeného počtu záujemcov do užšej súťaže (resp. váhy ich hodnotenia) považovať za neprimerane (tzv. „hard core“) diskriminačné. Podľa názoru žalobcu je neprípustné, aby súd v jednom a tom istom rozsudku zároveň tvrdil, že kritéria užšieho výberu „nemajú zakladať nerovnosť dodávateľov a ktoré nie sú voči niektorým dodávateľom diskriminačné“ (viď str. 9 rozsudku) a zároveň tvrdiť, že tieto kritéria môžu do istej miery byť (resp. sú) diskriminačné (viď str. 11), považujúc takéto odôvodnenie rozsudku za zmätočné a nepreskúmateľné.

Žalobca ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že ak účastník konania argumentuje názormi právnej vedy, alebo judikatúry, musí sa všeobecný súd s názormi v týchto prameňoch uvedenými argumentačne vysporiadať a to prípadne aj tak, že vysvetlí, prečo ich nepovažuje pre danú vec za relevantné, dajúc do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 403/2003.

Žalobca v závere odvolania navrhol, aby súd v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušil konanie a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežných otázkach, ktoré v odvolaní navrhol Súdnu dvoru predložiť.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu. Zotrval na svojich tvrdeniach a právnom názore vyslovenom v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe. Vyslovil názor, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mali viesť k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu.

Na odvolanie žalobcu sa vyjadril aj pribratý účastník konania Mesto Košice. Navrhoval tiež, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

V dôvodoch vyjadrenia taktiež vyslovil nesúhlas s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedené v jeho odvolaní.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1319-6000/2011-ON/431 zo dňa 3. februára 2012 vo veci námietok žalobcu proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania v užšej súťaži na predmet zákazky „Rekonštrukcia a zmena využitia výmenníkových staníc na Kultúrno - spoločenské centrá, Ľudová ul., Štítová ul., Vážecká ul., Wupertálska ul.“ vyhlásenej verejným obstarávateľom Mesto Košice vo Vestníku verejného obstarávania č. 232/2011 zo dňa 30.11.2011 pod zn. 10257-MUP podľa § 139 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z.z. rozhodol tak, že námietky žalobcu sa zamietajú.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o námietkach žalobcu proti podmienkam uvedených v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania v užšej súťaži verejným obstarávateľom Mesto Košice vo Vestníku verejného obstarávania č. 232/2011 zo dňa 30.11.2011 pod zn. 10257-MUP.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmvajúc súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených

zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predloženého spisu súdu prvého stupňa, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd v danom prípade náležite nepostupoval v intenciách právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vyššie citovanej.

Povinnosťou súdu je rozsudok odôvodniť v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôvodov stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v žalobe a zodpovedal na najdôležitejšie namietané otázky, resp. hmotnoprávne alebo procesné pochybenia správneho orgánu, ktoré žalobca namietal v žalobe.

Problematike týkajúcej sa povinnosti súdu náležite zdôvodniť svoje rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v náleze č. sp. zn. III. ÚS 36/2010 ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), spôsobom zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť [§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07], pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný

formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08). Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj ESĽP) - napr. v rozhodnutí *Kraska c. Švajčiarsko* z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Rovnako ESĽP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (*García Ruiz c. Španielsku* z 21. januára 1999).

Judikatúra ESĽP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Vzhľadom k uvedenému sa odvolaciemu súdu javí odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v danej veci ako jednostranné a formalistické, a teda ako zjavne nezdôvodnené a tým aj nesúladné s právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Súd prvého stupňa náležite nepostupoval v intenciách ustálenej judikatúry ústavného súdu, keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom nevyplýva, v akom rozsahu súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, keďže v odôvodnení rozhodnutia krajský súd síce cituje právnu úpravu vzťahujúcu sa meritu veci - námietky žalobcu, že podmienky verejnej súťaže neboli nastavené v súlade s § 9 ods. 4 ZVO, avšak v odôvodnení rozsudku len konštatuje, že postup a napadnuté rozhodnutie žalovaného sú v súlade so zákonom, pričom súčasne podáva svoju právnu úvahu k interpretácii zákonného ustanovenia zákonnej normy § 9 ods. 4 ZVO vo všeobecnosti, bez náležitého zdôvodnenia aplikácie uvedenej právnej úpravy vo vzťahu k okolnostiam daného prípadu, nechajúc bez povšimnutia ostatné žalobné dôvody žalobcu uvedené v žalobe.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa nevenoval náležitú pozornosť v rámci súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného zásadnej námietke žalobcu, ktorou namietal diskriminačný charakter kritérií užšieho výberu stanovených verejným obstarávateľom - Mesto Košice, v bode IV.1.2 oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania, teda spôsob pridelenia bodov za stanovené kritériá, resp. rozdielnosti bodového stropu v prípade kontrolovaným stanovených kritérií užšieho výberu, keď verejný obstarávateľ v rámci kritéria č. 1 stanovil „finančný objem vyjadrený súčtom celkových zmluvných cien za realizáciu zmluvne dohodnutých stavebných prác, uvedených v zozname stavebných prac, uskutočnených za predchádzajúcich päť rokov“, maximálny počet bodov 70, a v rámci druhého kritéria užšieho výberu stanovil „počet potvrdení o vykonaní stavebných prác“, maximálny počet bodov 30, majúci za to, že takto nastavené kritériá výberu obmedzeného počtu záujemcov vedú k nerovnováhe šancí záujemcov na doručenie výzvy na predloženie ponuky. Vychádzajúc z obsahu napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu nevyplýva vlastná právna úvaha, s poukazom na relevantnú právnu úpravu na vec sa vzťahujúcu, vychádzajúca z konkrétnych skutkových zistení danej veci a ani vlastný právny záver prvostupňovým súdom ustálený na základe skutkových okolností daného prípadu. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

Súd prvého stupňa v rámci súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného nevenoval žiadnu pozornosť ani ďalšej zásadnej námietke žalobcu, ktorou namietal o arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, majúce za následok taktiež nepreskúmateľnosť napadnutého prvostupňového súdneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu za nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, keďže súd prvého stupňa na jednej strane tvrdil, že obmedzovanie počtu záujemcov podľa ZVO nemôže byť svojvoľnou činnosťou obstarávateľa, ale tento je naopak povinný postupovať i pri tomto obmedzovaní počtu záujemcov v súlade so základnými zásadami (princípami) stanovenými podľa § 9 ods. 4 ZVO, a preto je obstarávateľ povinný stanoviť objektívne kritériá, na základe ktorých bude pri obmedzovaní počtu záujemcov postupovať, pričom súčasne tvrdil, že aj keď kritériá obmedzenia počtu záujemcov teda nemôžu byť apriori diskriminačné, samotná konštrukcia užšej súťaže totiž určitú diskrimináciu predpokladá, nakoľko tu dochádza k vylúčeniu záujemcov, ktorí, rovnako ako vybraní záujemcovia, samotnú kvalifikáciu (podmienky účasti) spĺňajú, avšak nemožno pripustiť stanovenie takých kritérií, ktoré by viedli k tým najzávažnejším formám diskriminácie („hard core diskriminácia“), a preto dospel k názoru, že v súvislosti s koncepciou podmienok účasti a teda v tomto prípade predovšetkým kritérií užšieho výberu, nemožno hodnotiť ich zákonnosť spôsobom, ako to uviedol žalobca. Súd prvého stupňa svoju právnu úvahu nijak neodôvodnil.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, ktorou vytýkal súdu prvého stupňa, že ak účastník konania argumentuje názormi právnej vedy, alebo judikatúry, musí sa všeobecný súd s názormi v týchto prameňoch uvedenými argumentačne vysporiadať. Vychádzajúc z dôvodov žaloby vyplýva, že žalobca v žalobe dôvodnosť skutkovej a právnej argumentácie nepodložil názormi právnej vedy, alebo judikatúry, a preto nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa sa touto jeho námietkou vysporiadať, pretože súd prihliada len na námietky podané v lehote podľa § 250b ods. 1, 2 O.s.p.

Odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), za čo podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa považuje aj nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pokiaľ súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu žalobcu bez náležitého odôvodnenia svojich skutkových a právnych záverov, odvolací súd túto skutočnosť nemohol nechať bez povšimnutia, keďže prvostupňový súd postupoval nielen v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s čl. 46 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 246 ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne považuje za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republike v zmysle príslušnej právnej úpravy v zásade uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa vrátane odôvodňovania rozhodnutia.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou prvostupňového súdu dôsledne preskúmať postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu prejednať vec v medziach podanej žaloby, vysporiadať sa so žalobnými námietkami žalobcu, znovu o nej rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť. Súčasne bude povinnosťou súdu prvého stupňa sa vysporiadať s návrhom žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a predloženie veci Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na rozhodnutie o predbežných otázkach, navrhovaných v odvolaní.

V novom rozhodnutí krajský súd opätovne rozhodne o náhrade trov konania, vrátane o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája

2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.